

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1250	Μεγάλη Πέμπτη βράδυ 20 Ἀπριλίου 2006	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

«Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου...»

«Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας» (ἀντίφ. ἰε' ὄρθρ. Μ. Παρ.)

ΟΣΟ, ἀγαπητοί μου, προχωρεῖ ἡ ἀκολουθία καὶ πλησιάζει ἡ στιγμή τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, τόσο οἱ ὕμνοι καὶ τὰ τροπάρια γίνονται γλυκύτερα. Προκαλοῦν **συγκίνησι**: μόνο χυδαῖες ψυχές παραμένουν ἀσυγκίνητες.

Παγκόσμιος θρῆνος. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ποιητὴς καλεῖ νὰ συμμετάσχουν στὸ θρῆνο καὶ στὸ πένθος ἄγγελοι, ἄνθρωποι ἀλλὰ κι αὐτὰ τὰ ἄψυχα δημιουργήματα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρει καὶ τὴ γῆ. «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας», λέει. Ἐπιτρέψτε μου, μολονότι εἶστε κουρασμένοι, νὰ πῶ λίγες λέξεις στὸ σημεῖο αὐτό: **πενθεῖ ἡ γῆ.**

***

● Ἄλλὰ **ΤΙ ΕἶΝΕ Ἡ Γῆ;** Ἡ γῆ, ἀπαντοῦν οἱ ἀστρονόμοι, εἶνε ἓνας **πλανήτης**, ἓνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα οὐράνια σώματα ποῦ ὑπάρχουν. Ἐν συγκρίσει μὲ τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα ἡ γῆ εἶνε ἓνας μικρὸς **κόκκος**. Ἄν γιὰ μᾶς ἡ ὑδρογειος σφαῖρα φαίνεται μεγάλη, ἐν συγκρίσει ὅμως μὲ ἄλλες σφαῖρες, ποῦ στροβιλίζονται στὸ ἄπειρο, εἶνε πολὺ μικρὴ.

Καὶ ὅμως ἡ γῆ ἔχει κάτι μοναδικό. Εἶνε οὐράνιο σῶμα εὐλογημένο, καλλωπισμένο, ωραιότατο. Εἶνε, ὅπως εἶπε κάποιος ἀστρονόμος, «**τὸ διαμάντι τῶν ἀστέρων**». Ἐδῶ ὑπάρχει βλάστησι, χλόη, ἄνθη, δέντρα, καρποί· ἐδῶ ὑπάρχουν ψάρια, ζῶα, πουλιά· ἐδῶ ὑπάρχουν ὅλα τὰ στοιχεῖα ποῦ εἶνε ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ὑπαρξί τῆς ζωῆς. Ἐνα δὲ ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα στοιχεῖα εἶνε τὸ **νερό**. Ἐδῶ ὑπάρχουν νερὰ ἄφθονα: πηγές, ποταμοί, λίμνες, θάλασσες καὶ ὠκεανοί, ποῦ καλύπτουν τὰ τρία τέταρτα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

«**Ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας**», λέει ὁ ὕμνος. Πολλοὶ αὐτὸ τὸ ἀμφισβητοῦσαν, ἀπεδείχθη ὅμως ἀληθινό. Οἱ ἀστεροναῦτες ποῦ εἶδαν τὴ γῆ ἀπὸ τὴ σελήνη, ἀπήλαυσαν ἓνα θαυμάσιο θέαμα. Τὴν εἶδαν μὴν πελώρια πολύχρωμη σφαί-

ρα ἄλλοῦ ἄσπρη (οἱ παγετώνες), ἄλλοῦ πράσινη (τὰ δάση), ἄλλοῦ φαιὰ - σκούρα (ἡ ξηρὰ), καὶ τὸ περισσότερο γαλάζια (ἡ **θάλασσα**).

Οἱ ἀρχαῖοι, ποῦ δὲν γνώριζαν πολλὰ πράγματα, νόμιζαν ὅτι ἡ γῆ εἶνε ἐπίπεδη κι ὅτι τὴ σηκώνει στοὺς ὤμους τοῦ ὁ μυθικὸς Ἄτλας. Σήμερα γνωρίζουμε, ὅτι ἡ γῆ εἶνε μὴν πελώρια σφαῖρα ποῦ **αἰωρεῖται** στὸ ἄπειρο. Καὶ κάνει **δύο κινήσεις**: διαγράφει ἓνα κύκλο γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ μία στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό της· ἡ μία κίνηση δημιουργεῖ τὸ ἔτος, ἡ ἄλλη δημιουργεῖ τὸ ἡμερονύκτιο. Καὶ **τρέχει** μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα· σὲ ἓνα δευτερόλεπτο διανύει εἴκοσι χιλιάδες χιλιόμετρα!

Πῶς στέκεται; Δύσκολο ἐρώτημα. Ἡ ἐπιστήμη ἀπαντᾷ, ἀλλὰ δὲν ἐξηγεῖ· ἀπλῶς περιγράφει. Λέει, ὅτι ἰσορροποῦν δύο τεράστιες δυνάμεις, ἡ παγκόσμιος ἔλξις ποῦ τὴν τραβᾷ πρὸς τὰ μέσα καὶ ἡ φυγόκεντρος δύναμις ποῦ τὴν ὠθεῖ πρὸς τὰ ἔξω. Ὅπως ἐμεῖς μικρὰ παιδιὰ παίζοντας παίρναμε ἓνα κουβαδάκι, τὸ γεμίσαμε νερό, τὸ δέναμε μ' ἓνα σχοινὶ καὶ τὸ περιστρέψαμε, καὶ τὸ νερό δὲν χυνόταν. Ἔτσι κ' ἐδῶ· κάποιος ἀόρατο χέρι στρέφει συνεχῶς, ἐπὶ αἰῶνες τώρα, τὴ γῆ, κι αὐτὴ αἰωρεῖται καὶ κινεῖται μέσα στὸ ἄπειρο.

Σὰς ἐρωτῶ· εἶνε δυνατόν ἡ ὕλη μόνη τῆς νὰ ἔχη τέτοιες δυνάμεις; Ποιὸς ἔβαλε μέσα στὴ νεκρὰ ὕλη τέτοιες τεράστιες μυστηριώδεις δυνάμεις; Μία εἶνε ἡ λογικὴ ἀπάντησις· **ὁ Θεός**. «**Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου**» (μεγ. ἁγιασμ., εὐχὴ Σωφρονίου Ἱεροσ.). Γι' αὐτὸ σήμερα ὁ ποιητὴς θυμᾶται τὴ γῆ, τὸ ἐξοχο δημιούργημα, ποῦ συμμετέχει καὶ αὐτὸ στὸ θρῆνο γιὰ τὸ δημιουργό του.

Ἐγὼ θὰ ἤθελα, αὐτοὺς ποῦ δὲν πιστεύουν καὶ βλαστημοῦν τὸν Ἐσταυρωμένο, νὰ τοὺς βά-
λουμε σ' ἓνα πύραυλο καὶ νὰ τοὺς πᾶμε στὴ

σελήνη, ὅπου ἐπικρατεῖ νέκρα· οὔτε ἀέρας, οὔτε σταγόνα νεροῦ ἐκεῖ. Ἀχάριστε ἄνθρωπε! πίνεις τὸ νερό, ἀναπνέεις τὸν καθαρό ἀέρα, κ' ἓνα εὐχαριστῶ δὲ λές· τὴ μπουκιὰ ἔχεις στὸ στόμα, καὶ τὸ Χριστὸ βλαστημᾶς.

Ἡ γῆ αὐτῆ, πού εἶνε τὸ πεδῖον τῆς δράσεως τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε καὶ μάρτυς τῶν ἔργων του. Ἄν μπορούσε νὰ μιλήσῃ, θὰ ἐξιστοροῦσε τὰ φοβερὰ ἐγκλήματα πού ἐγιναν ἐπάνω στὸν φλοιό της. Δὲν ὑπάρχει γωνιά τῆς γῆς πού δὲ **μολύνθηκε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο**. Αὐτὸς διέπραξε μεγάλα ἐγκλήματα. Ἀλλὰ τὸ πιὸ ἀπαίσιον ἀπ' ὅλα τὰ ἐγκλήματα εἶνε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐσταύρωσε τὸ Δημιουργό του, τὸ Θεό. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀνταπόδοσις καὶ εὐγνωμοσύνη του! Γι' αὐτὸ πενθεῖ ἡ γῆ· «*Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας*».

● Προσέξατε τί λέει ὁ ὕμνος; «**ΣΗΜΕΡΟΝ ΚΡΕΜΑΤΑΙ (Ο ΧΡΙΣΤΟΣ) ἐπὶ ξύλου**». Δὲ λέει «ἐκρεμάσθη»· λέει «*κρεμάται*», σὲ ἐνεστώτα. Τί ἐννοια ἔχει αὐτὸς ὁ ἐνεστώτης; Ἀφοῦ ὁ Κύριος ἐκρεμάσθη σὲ ὠρισμένη χρονικὴ στιγμή, ἐφ' ἅπαξ, γιατί λέει «*σήμερον κρεμάται*»; Διότι **συνεχίζεται τὸ μαρτύριο** τοῦ Χριστοῦ μας. Ξανασταυρώνεται ὁ Χριστός. Naί, ξανασταυρώνεται. Ὅχι πλέον ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς λεγομένους Χριστιανούς, αὐτοὺς πού βαπτίσθηκαν στὸ ὄνομα τῆς ἀγίας Τριάδος, φέρουν ὀνόματα χριστιανικά καὶ τώρα τίς μέρες αὐτὲς πυκνώνουν τὰ ἐκκλησιάσματα.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι, ὅπου θανάσιμο ἀμάρτημα, ὅπου ἐγκλημα καὶ ἰδίως φόνος, ἐκεῖ «*ἀνασταυροῦται*» ὁ Χριστός (βλ. Ἐβρ. 6,6). Λίγοι φόνοι ἐγιναν ἐπάνω στὴ γῆ; 40 μὲ 50 ἑκατομμύρια ἦταν οἱ νεκροὶ μόνο τῶν δύο παγκοσμίων **πολέμων**. Ἀλλὰ καὶ σήμερα μὲ τίς **ἐκτρώσεις** —τί φρίκη— στὴν Ἑλλάδα σφάζονται 400.000 ἔμβρυα τὸ χρόνο. Παιδιά, ἄνθρωποι εἶν' αὐτά, ἀφοῦ ἡ ζωὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς συλλήψεως. Ἡ μήτρα τῆς γυναίκας εἶνε θερμοκήπιο τῆς ζωῆς, ἐργαστήριον πού φτειάχνει ἄνθρωπο. Ἐκτρῶσι ἴσον φόνος, καὶ φόνος ἴσον ἀνασταύρωσις τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ Ντοστογιέφσκυ λέει· «Ὅποιος σκοτώνει παιδί, σκοτώνει τὸ Χριστό». Διότι τὸ παιδί εἶνε ἄθω ὅπως ὁ Χριστός. Τώρα οἱ Ἕλληνες γεννοῦν δύο μόνο. Τὰ ἄλλα ἔμβρυα τί γίνονται; Δολοφόνοι, δολοφόνοι! Μένετε ἀμετανόητοι· δὲν τρέχετε νὰ ζητήσετε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ὅπου φόνος, ὅπου ἐκτρώσεις-ἄμβλωσις, ὅπου κλοπὴ, κατάχρησις, ἀδικία, ἐκμετάλλευσις, ὅπου ψέμα, συκοφαντία καὶ διαβολή, ὅπου πορνεία, μοιχεία κι ὅ,τι ἄλλο ἔκφυλο, **ἐκεῖ σταυρώνεται ὁ Χριστός**, «*σήμερον κρεμάται*

ἐπὶ ξύλου» πάλι. Ὁ Ἡλίας Μηνιάτης λέει· «Σήμερον ὁ Χριστὸς κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ ὁ πόρνος κρεμάται στὴν ἀγκάλη τῆς πόρνης!».

Πιστεύεις, Χριστιανέ; ἔλα μετανοημένος νὰ προσκυνήσῃς τὸν Ἐσταυρωμένο. Δὲν πιστεύεις; μὴ μολύνεις καὶ τὰ χεῖλη σου μὲ φίλημα Ἰούδα. Ἰδοὺ πὼς ἐπαναλαμβάνεται σὲ μύριες περιπτώσεις τὸ «*Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου*».

● Καὶ ἡ γῆ; **Ἡ Γῆ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΕΤΑΙ**. «*Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε*!»! Τὸ δαχτυλάκι του νὰ κουνήσῃ ὁ Χριστός, θὰ γίνουμε ὅλοι σκόνη, θὰ σθήσουμε. Ἀμαρτάνεις, ἄνθρωπε, πάνω στὴ σφαῖρα αὐτῆ, καὶ ἡ γῆ δὲ θὰ διαμαρτυρηθῇ; Ἀσφαλῶς διαμαρτύρεται. Τὸ ἀκούσαμε χθές· «*Φριξὸν ἦλιε, στέναξον ἡ γῆ*» (γ' ἀπόστ. αἰν. Μ. Πέμ.). Ἡ **μόλυνσις τοῦ περιβάλλοντος**, γιὰ τὴν ὁποία φωνάζει ἡ νέα ἐπιστήμη τῆς οἰκολογίας, τί εἶνε; μιά διαμαρτυρία. Ἡ γῆ δὲν εἶνε πλέον ὅπως βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Δημιουργοῦ. Ἐχει μολυνθῆ καὶ διαρκῶς μολύνεται. Φωνάζουν ὅλοι, Ἄγγλοι, Ἰταλοί, Γερμανοί, Ρῶσοι· Ἀμάν, **πεθαίνει ἡ γῆ**· ξύπνα, ἀνθρωπότης!... Τὸ χορτάρι πικρίζει, οἱ καρποὶ ἀλλοιώνονται. Οἱ λίμνες, οἱ θάλασσες ρυπαίνονται (ἡ Μεσόγειος κατήντησε ὀχετός). Τὰ ψάρια, κατὰ τὴν Ἀποκάλυψι, ψοφοῦν (βλ. Ἀπ. 8,9), ζῶα δηλητηριάζονται. Ὁ ἀέρας, τὸ πιὸ ἀπαραίτητο στοιχεῖο γιὰ τὴ ζωὴ, καλύπτεται ἀπὸ νέφη αἰθάλης καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀσφυκτιοῦν. Τὰ πάντα πεθαίνουν. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαμαρτυρία τῆς γῆς γιὰ τὸ ἐγκλημα τῆς ἀμαρτίας.

Τί συνιστᾷ ἡ ἱατρικὴ ὅταν μολυνθῇ ἓνας τόπος; Ἀπολύμανσι. Καὶ **ἡ γῆ θέλει ἀπολύμανσι**. Δὲν ὑπάρχει σημεῖο τῆς πού δὲν εἶνε μολυσμένο ἀπὸ αἷμα. Ὅπου νὰ πάτε ἀκούγεται· «*Καῖν Καῖν, πού εἶνε ὁ ἀδελφός σου;*» (Γέν. 4,9). Ἐγώ, πού ἔχω ζήσει τόσα χρόνια καὶ περνῶ τοὺς δρόμους καὶ ξέρω ὅτι σὲ κάθε χιλιόμετρο στὴν Ἑλλάδα κάποιος ἔχει σκοτωθῆ, ἀνατριχιάζω. Δὲν ὑπάρχει γωνιά πού δὲν τὴ βάψαμε μὲ αἷμα δεξιὸ κι ἀριστεροί. Ἀναστενάζει ἡ γῆ καὶ ζητεῖ ἀπολύμανσι, νὰ μπῆ σὲ κλίβανο. Καὶ θὰ μπῆ. Ὁ δὲ **κλίβανος εἶνε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ**.

Τί θὰ κάνουμε, ἀδελφοί; Σταματῶ. Πονῶ, μοῦ ῥχεται νὰ κλαύσω. Βρισκόμαστε στὸ τέλος τῆς ἀνθρωπότητος. Σημεῖα πολλά. Μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ αὐτό· πεθαίνει ἡ γῆ! Κλαῖνε τὰ δέντρα, τὰ πουλιά, τὰ βράχια...

Ἐσὺ δὲ θὰ κλάψης; **Ἄς κλάψουμε κ' ἐμεῖς**, ἀδελφοί μου. Ἄς ποῦμε κ' ἐμεῖς τὸ λόγο τοῦ ληστοῦ· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**